

Фота Надзеі БУЖАН

ДРАЎЛЯНАЯ МІСКА

Напярэдадні дня народзінаў мама перадала нам з мужам новы двухспальны плюшавы плед. На заўтра з самага ранку патэлефанавала і запыталася, як нам пад ім спалася. Я шчыра прызналася, што мы вырасшылі яго прадаць... Ну не аматары мы плюшу з кветкамі, і нічога з гэтым не зробіш. Па голасе пачула, што мама засмуцілася. У выніку — я таксама, паўдня хадзіла сама не свая. За абедам падзялілася сваімі перажываннямі з сяброўкай. Аказалася, я такая не адна...

«Мая мама таксама пастаянна перадае ўнуку розныя старамодныя абноўкі. Толькі і паспяваю перадорваць ды раздаваць. Але ж я, у адрозненне ад цябе, не раскажваю ёй пра гэта. Наадварот, нахвальваю твая падарункі, кажу, што ўсё носім. Пры гэтым для пераканаўчасці прыдумляю на хаду, з чым спалучаю тую ці іншую рэч. І ты, — раіць, — гэтак жа рабі. Сказала б: «Ой, як нам цёпла спаць пад тваім плюшавым пледам». Толькі ўяві, як бы яна ўзрадавалася!» — «А калі мама прыедзе і запытаецца, дзе ён?» — «Ну скажы, што ў шафе. Альбо ў кватэры стала цёпла, дык адвезлі да сяброў, бо ў іх вялікі дом, там месца больш». — «Гэта ж хлусня» — «Дык «во благо» ж».

Я тады быццам бы пагадзілася з ёй. Уявіла, што кажу маці, як нам цёпла, як яна радуецца і... у думках ужо набывае на апошнія грошы новае пакрывала (ну, ці нешта іншае, «плюшавое»), каб зноў нас «парадаваць».

І што зноў давядзецца хлусіць? «Дык «во благо» ж!» І тут лаўлю сябе на думцы, што па-беларуску «блага» — гэта «дрэнна». Уяўляю сябе на месцы сваёй маці, сваіх будучых дзяцей... І пасля гэтага я буду іх вучыць, што хлусіць нельга?!

Адзін чалавек на старасці гадоў пераехаў жыць да сына. Дзядуля быў вельмі слабенькі, у яго дрыжалі рукі і затуманьваўся зрок. За сталом ежа пастаянна вывальвалася з лыжкі на падлогу, а калі ён спрабаваў узяць шклянку, малако пралівалася на абрус. Тады сын і яго маладая жонка выдзелілі дзядулю месца за печкай, куды падавалі яму ежу. Адтуль стары сумна глядзеў на сямейнікаў, якія збіраліся за агульным сталом, і вочы яго рабіліся вільготнымі. Аднойчы ён не змог утрымаць талерку і тая разбілася. Маладая гаспадыня пачала сварыцца на старога. А той толькі цяжка ўздыхнуў. Тады сын з нявесткай купілі дзядулю драўляную — самую танную з тых, што знайшлі, — міску. Цяпер ён павінен быў есці з яе.

Аднойчы, калі маладыя бацькі сядзелі за сталом, у пакой увайшоў іх пяцігадовы сын з кавалкам дрэва ў руках. «Што ты будзеш рабіць з гэтым паленам?» — запытаўся бацька. «Драўляныя міскі, — адказаў малы. — Адно — для цябе, другую — для мамы, каб, калі я вырасту, вам было з чаго есці».

Тым жа вечарам сын беражліва ўзяў бацьку пад руку і праводзіў да ўстаў. А нявестка села побач, каб дапамагчы свёкру есці больш ахайна, выціраючы яго мокры падбародак ручніком. Да канца сваіх дзён дзядуля займаў сваё месца за агульным сталом, і больш ніколі ні ў сына, ні ў яго жонкі не выклікалі абурэння ні разлітае малака, ні запэцканы абрус...

Недарма ж мудраці раця: «Не выхоўвай дзяцей, усё роўна яны будуць падобныя на цябе. Выхоўвай сябе».

...Каб цалкам развець свае перажыванні, я не прыдумала нічога лепшага, як патэлефанаваць маці і шчыра запытацца: «Што ты выбіраеш — горкую праўду ці салодкую хлусню?» Яна выбрала праўду... А той плюшавы плед мы ўсё ж такі вырасшылі падарыць бабулі мужа, чым супаколілі і парадавалі маму. Вова кажа, што і бабуля абрадуецца!

Надзея ДРЫЛА.

Сямейная Газета

Выпуск № 19 (42)

■ Насуперак стэрэатыпам

ЖЫЦЦЁ ПА-ЗА МЕЖАМІ ПЯСОЧНІЦЫ

Музыкант, аўтар, выканаўца, пераплётчык, каліграф, вышывальшчыца, гістарычны рэканструктар, мадэль, гісторык, рэлігізнаўца. Страшна падумаць — усё гэта адзін чалавек. І зусім ужо неверагодна, што чалавек гэты, да ўсяго пералічанага, яшчэ і мама. Больш за тое: сваіх дзяцей яна робіць актыўнымі ўдзельнікамі творчага жыцця і падарожжаў у часе. Імя гэтай дзівоснай жанчыны — Кацярына Ваданосава.

Цікавая іх з мужам, Сяргеем Бураком, гісторыя знаёмства. На той час Кацярына ўжо спявала ў гурце «Alta Mente». «Сябар-аднакурснік прывёў Сяргея на рэпетыцыю, калі ад нас сышоў папярэдні гітарыст. Маўляў, нічога так хлопец грае, паглядзіце на яго — раптам падыдзе...» Сёння яны гадуць чатырохгадовую Стэфанію і паўтарагадовага Януша.

На прыкладзе гэтай сям'і можна абвергнуць Талстога з яго сцвярджаннем, што ўсе шчаслівыя сем'і шчаслівыя аднолькава.

...і разам з ёю.

■ У вас будзе дзіця

ЛЁШКАВЫ ФАНТАЗІІ

На жаль, ёсць дзеці, якім пакуль няма каму сказаць запаветныя слоў «мама» і «тата», а яны так мараць пра гэта. «Вы можаце стаць іх светам, а яны вашым шчасцем», — звяртаецца да патэнцыйных усынавіцеляў і апекуноў Людміла Бусько — вядучая тэлевізійнай рубрыкі «У вас будзе дзіця», што выходзіць на канале АНТ у рамках праграмы «Пакуль усе дома».

Аўтары гэтага беларуска-расійскага праекта робяць вельмі важную справу — дапамагаюць дзецям, якія засталіся без бацькоўскай апекі, адшукаць новыя сем'і. Як вынік — 64 адзінокія сэрцы ўжо змянілі сцены дзіцячых дамоў на цяпло і ўтульнасць сямейнага ачага. «Звязда», што таксама бярэ ўдзел у праекце, працягвае знаёміць сваіх чытачоў з маленькімі героямі рубрыкі, якім трэба адначасова так шмат і так мала — бацькоўскі клопат, пшчота і любоў.

У Ждановіцкім дзіцячым доме сваіх будучых бацькоў чакае ўсмешлівы хлопчык Лёша. Яго галоўныя якасці, як кажуць педагогі, — дабрыва і жыццелюбоўства.

— У нашага Лёшкі — дзіцячы цэрэбральны параліч, таму яму складана хутка бегаць і танцаваць, — распавядае настаўнік-дэфектолаг Юлія САУКО, — але гэта не замінае

яму весела і энергічна ў такт музыцы рухаць рукамі. Хлопчык вельмі любіць спяваць і чытаць вершы — стараецца быць як усе. Ён вельмі кантактны, дружалюбны і вясёлы. З яго тварыка практычна ніколі не знікае ўсмешка. Лёша вельмі цікавы. Любіць, калі яму чытаюць кнігі, ахвотна глядзіць тэлевізар. А яшчэ ён аматар фантазіраваць. Часам можа раскажваць пра нейкіх жывёл, якія не існуюць у прыродзе, сяброў, якія заўсёды побач з ім. Гэта вельмі цікава і захапляльна. Акрамя таго, Лёша надвычай уражлівы. Бачылі б вы, колькі радасці было ў яго вачах пасля нядаўняй паездкі ў заапарк і дэльфінарыі! З якім захапленнем ён раскажваў пра розных жывёл, што там бачыў!

Хлопчык вельмі любіць гуляць з іншымі дзецьмі. У

гульні ён стараецца выбраць для сябе ролю галоўнага героя. Але часам яму хочацца пабыць аднаму, тады ён забіраецца ў домик у спальні і марыць там. Магчыма, проста ляжыць і пра нешта думае, але нам, педагогам, хочацца верыць, што марыць. Пра маму, тату, сваю будучую сям'ю, новы дом, дзе яму будзе цёпла і ўтульна і дзе яго будуць шчыра любіць.

Калі вы хочаце даведацца пра Лёшу больш, патэлефануйце па нумары: (017) 284-71-51 — спецыялістам Нацыянальнага цэнтра ўсынаўлення Міністэрства адукацыі. Таксама для тых, хто хоча усынавіць дзіця, на сайце videopassport.ru змешчаны відэакурсы, падрыхтаваныя сумесна НЦУ і творчай групай праекта.

Стэфанія і Януш «фотамадэляць» услед за мамай...

— Кацярына, пра сваю дзейнасць вы самі казалі так: «Ствараю музыку, граю, спяваю. Працую рукамі ды сэрцам ва ўласнай майстэрні. Фотамадэлю перыядычна. Гадую дзяцей». І дзеці тут на апошнім месцы. У жыцці так, відавочна, не атрымліваецца...

Кацярына: — Проста заняты размешчаны па ўзрастанні значнасці!.. Калі сур'ёзна, нельга сказаць, што дзеці — гэта ружовае свята. Так, узнікаюць праблемы, часу становіцца меней: я ўжо не належу сабе ў той ступені, у якой хацелася б. Але любыя бацькі пагодзяцца — яно таго варта.

— Возьмем адцягнены прыклад: маладая актрыса вагаецца — абраць кар'еру, што пачала ўдала складвацца, ці завесці дзяцей, якіх таксама хочацца. Што б вы ёй параілі?

К: — Ёй, пэўна, трэба паглядзець на сваё атачэнне. Калі ёсць надзейны муж, блізкія людзі, якія дапамогуць, то няма і праблем. І ўсё ж, калі чалавек задумваецца: «Ой, што мне рабіць? Ці не рана заводзіць дзяцей?» — пэўна, сапраўды ранавата. Што тычыцца мяне, некалькі месяцаў пасля нараджэння Стэфы я не ведала, як мне жыць, што рабіць, і часам здавалася, што асабістае жыццё скончана. Але ўсё залежыць ад светаўспрымання, ад міру з сабой і асяроддзем. Вядома, нечым даводзіцца ахвяраваць. Але ахвярнасць — не тое слова: дзеці даюць табе значна больш, чым ты — ім.

(Заканчэнне на 4-й стар. «СГ».)